

Rutines...

Un relat de: [patufeta](#)

Només arribar el cambrer ja es va adonar que ens acostàvem decidits a seure a la taula del racó, al costat de la finestra.

Tot era màgic: la cançó que tan ens agrada sonant de fons, la teva companyia, aquell somriure que des del primer moment em va enamorar, les mirades, els teus petons i els vidres entelats, plens de dibuixets que m'havia dedicat a fer mentre escoltava un dels teus discursos sobre no-se-quina idea per un dels teus llibres...

Teníem fred als peus, tot sigui dit, però es una cosa que vam arreglar de seguida traient-nos les sabates i posant els peus ben a la vora del radiador.

Ets únic, i ara entenc perquè la gent té calfreds, i li brillen els ulls mentre dibuixen un somriure, quan parlen d'amor. Ara m'adono que t'estimo, i que per res del món vull deixar de sentir aquesta sensació de saber que quan torni a casa i engegui el mòbil trobaré un dels teus missatges, i tornaré a somriure, i em tornaré a sentir la Laura de sempre...

Sé que sortint del bar et diré que haig de marxar, i que t'oferiràs com sempre per acompanyar-me a casa. Que ens passejarem agafats de la mà i ens asseurem al banc de la plaça, aquell banc que ja es tan nostre... Que després de dir-nos adéu per quinzena vegada m'aixecaré i creuaré la plaça, i que et quedaràs mirant com m'allunyo mica en mica...

Saps que? M'agrada que s'hagi convertit en una rutina...